

waewaga läbi madala üsse väsja tungisivad, tungisivad jääle kolu poiesi siisse, sellel iseäranis liires rutt taga olema näitas, sest nende seltsilased, kes juba kottu omad lilleslimbid loaja toonud, olid juba pagari juures. Aga nemad wöistivad veelgi nii valju healega tarjuda: „He, neiu! mis massab seefugune lillesimp seal?” ei noor vits ega wana tädi Karoline wöinud seda tähele panna. Siis lõppes Melcher'i, ühe nendest kolmest, kannatus; tema körwas seisib lastile lilledega ja lindidega; tema kaapas siisse ja lena lirju lillesimp, mis tema fätte füttunud, kadus tema wam-muse sügavamasse tasküsse. Seda nägi Frieder, tema kaapas veel sügavamale ja wöttis lohe paari ja mõne sridi-lindi. Jakob, kõmas sellest salgust, chmatas esiteks langesti, kui teised kaapasiwad, sest temal oli üks diglane ema lodu, kes temale igal öhtul üht salmifest enne uinumist ette ligendub, ja üht neist salmifestest oli tema veel paremini meeles pidanud kui neid, mida tema koolis pähe õppinud, — üks neist salmifestest tulik temale nüild meeble, tema ei teadnud isigi kuido: „Köök oma elu-aeg, poeg! mõtle Jeesanda meie Jumala peale, ja ära püüa mitte pattu teha, ega üle tema lätlude astuda; tee õigust õik omal elu-aal, ja ära läti illestohku tee peal.” Aga waata, Melcher ja Frieder, kes uute

siisetungijate pärast sel silmapilgul loguni välja ei oleks peasesda wöinud, seisiwad seal naerwate nägudega ja leegi ei olnud midagi märkanud. „See on hõlbus,” mõles Jakob, kes ühe lahtise weise lava-lästi körwas seisib; tema kaapas siisse, tahtis ainult latsuba, ja piitis ruttu ühe veiteise pülikese oma püksi-tasküsse; tema lohkus kui see raebest põhja tullus: „Kas piols see ehk taha olema?”

„Tule, Jakob!” hüüdistivad tema seltsilased ja tungisivad ennast läbi, pagari-majaesse, kus ühes körvalises kammris veel aset leidsiwad ja omale kobar-wilina tuua lassfiwad.

„Noh, Jakob, anna oma müüs seia!” hüüdis Melcher; „mina olen meile föige kõmiele ošinud, ja wåga odawalt!”

„Ja, ja”, naeris Frieder, „nii odawat poodi ei ole mina veel näinud; wana neiu on ford wiltu wahtinud minu peale, ei ole aga ühtigi märkanud, too wåljo, Melcher!”

Ja Melcher ja Frieder kraamisivad wålja, linnisti ja lillesimpusti; Frieder jägas neid, andis ühe limbu iga müüs peale ja pitsad, lirjud lindid nende külge; Melcher lastis veel paar kannu tuua, et nii oodawalt ošinud oli ja lõi ford kõra peale Jakob'iga klaasid tollu. Sellel ei tahtnud joost õiete maitsesta, kui punaselt see sa klaasis läitis,